

PANNON-PALATINUS

Jelentés

A XXI. század első évtizedéről

(előkészítő tanulmány)

A világegyetemben a „**földi életet**” egyedülállónak tekinthetjük. A csillagászok a lehető leggondosabb tanulmányozással sem fedeztek fel Földünkhöz hasonló bolygót, amin az élet jeleit lehetne megfigyelni.

Honnan ez a csoda? A bonyolult értelmezések helyett helyezzük tudásunkat a természet megfigyelésére és a természeti törvények tanulmányozására.

Ismert, hogy a **földi élet alapjai**: a légkör, a víz, a talaj összetétele, a Nap sugárzása által kialakult viszonylagos szűk határok között mozgó hőmérsékleti egyensúlyi helyzet.

A földi élet sebezhető, valamint számos természeti jelenség ezt az ideálisnak tekinthető állapotot folyamatosan változtatja.

Az élet kialakulását követően, mint azt ismerjük, az élővilág számos szereplője népesítette be bolygónkat. Az emberi léptékkal lassúnak tűnő természeti változások, a fajok sokszínűsége, folyamatos változásokon ment keresztül. Ezt nevezzük evolúciónak. Az evolúciót a biológiai alkalmazkodásnak is nevezhetjük, a folyton változó környezetben.

Az élővilágra jellemző, hogy a környezettel minden esetben egyensúlyi állapotot igyekszik fenntartani. Az élővilágot felépítő elemek, molekulák, vegyületek körforgása jelentette és jelenti az élet fennmaradásának stabilitást. Az élővilágot, a biológiát négy fő élettudományi terület köré csoportosíthatjuk.

A **botanika**, a növényvilág az élet fennmaradásának záloga. A növények képesek arra, hogy a talaj mikro és makró-elemeinek felhasználásával a napsugárzás révén szervesen anyagokból víz és a légkör harmóniája alapján folyamatosan biztosítsa az élet fennmaradásának alapját, az elsődleges táplálékot. A növények jelentik a táplálék láncolatban az első lépcsőfokot.

A **zoológia** az állatvilág tanulmányozásának tudományával foglalkozik.

A **mikrobiológiai** a vírusok, baktériumok, gombák sajátos életét dolgozzák fel.

Az Ember önmagával kapcsolatosan, az **Antropológiai**, azaz embertan tudományát műveli. Ez a tudományterület összetett ismereteket tartalmaz. Néhány kiemelés Kulturális, Biológiai, Paleo, Szociál... Antropológia.

A magasztos tudományok az emberi ismeretekre, a természet megfigyelésére alapozzák tudományukat, aminek szilárd fundamentuma a tudat és az ismeretek összessége.

Frissítsük fel ismereteinket és tegyünk egy kis időutazást **az Emberiség történetében**.

A késői **Miocén** korban kereshetjük őseinket, akikről feltételezhetjük, hogy tőlük származunk. A tudományos viták helyett fogadjuk el, hogy ebben a korszakban úgy **5-6 millió** éve az **Ardipithecus kadabba**-t tekinthetjük az emberiség első bizonyítható előhírnökeinek. Az, Antropológusok ásatások és fosszilis bizonyítások alapján vélelmezik, hogy a következő állomás a **Pliocén** korszakra esik. Bizonyítékként az **Australopithecus anamensis és aferensis (3-4 millió éve)** őseink maradványait tekintik egyenes vonalú evolúciós folyamatnak. A számos biológiai elágazásból és kapcsolódásból az sejlik ki, hogy még ebben a korszakban a **Homo-Habilis (2-3 millió éve)** jelentette a további életet. A **Pliocén és a Pleisztocén** korszak átmeneti korában élt a **Homo Ergaster (1-2 millió éve)**. Úgy **600.000-1 millió** éve ez a genetikai vonal négy ágra szakadt. Három ág kihalt, de valószínűsíthető, hogy a **Homo Heidelbergensis (400.000-800.000.- éve)** -ből váltunk úgy **260.000 éve Homo Sapiens-é**.

Saját kutatásaim alapján, amelyet elsősorban a kíváncsiság hajtott megdöbbenő eredményhez vezetett. Véletlenszerűen, tehát nem értékes

minta alapján fiatalokat, akik 18 és 27 év körüliek voltak megkérdeztem az Emberiség történetéről. Lehet, hogy rossz helyen érdeklődtem, de hazánkban, Budapesten a 100 fiatal közül a fent leírtakról senkinek nem volt semmilyen fogalma. Valamelyest úgy 20-30%-ban hallottak az ősi Inka, Kínai, Mezopotámiai stb. kultúrákról, de szinte minden válaszból az volt érezhető, hogy az emberiség modern fejlődése 2000 éve kezdődött. Fogadjuk el ezt a napjainkra kialakult szemléletet, ami természetesen megengedhetetlen, és kezdjük egy új értelmezést időszámításunktól, Krisztus életét követően.

Eszmefuttatásunkat kezdjük a végéről. Jelenleg 2011-et írunk, tehát magunk **mögött van két évezred és tíz év**. Ez azt jelenti, hogy 2000-ben átléptünk egy új évezredbe és egy új évszázadba. Jellemzően ezt úgy foghatjuk fel, hogy a **XX.- századból átléptünk a XXI. századba**.

Egy rövid felvezető írásban csak gondolatokat célszerű felvetni, mert a részletes kutatások egységéből lehet csak kellő pontosságú értelmezéseket megfogalmazni.

Nagy általánosságok:

Az Emberiség a XIX. századig egyensúlyban élt a természettel. A természet az Ember számára ételt és italt adott egy stabil légkörben. A természet körforgása biztosította az Ember számára szükséges egyéb életét javító feltételeket, mint például építőanyagokat, energiát, nyersanyagokat. Úgy tűnt ebben az időszakban, hogy a földi lehetőségek kiaknázzhatatlanok és szinte végtelen mennyiségben állnak rendelkezésre.

A XX. század jelentős változást hozott a teljes földi életben. Az emberiség nagymértékben elterjedt és ezzel belakta bolygónkat. A XX. század elején a technikai, ipari forradalom addig soha nem látott mértéket öltött. A földi nyersanyagok kitermelése egyre növekvő ütemben történtek. Erre szükség volt, mert két világháborút kellett kiszolgálni. Az igazsághoz az is hozzá tartozik, hogy ebben az évszázadban a teljes Földkerekségen egy háború, vagy konfliktusmentes nap sem volt. A két világháború, a járványok azt valószínűsíthették volna, hogy csökken az emberiség létszáma. A valóságban az emberek száma milliárdokkal növekedett. A XX. század közepe tájára tehetjük, mindazokat a tudományos fejlődéseket, melyek a század második felére kialakították a

robbanásszerű gazdasági technikai változásokat. Eredménye képen, a természet egyensúly meginogni látszott. A természeti egyensúlytalanság katasztrófákhoz, élelmiszerhiányokhoz, járványokhoz vezetett. Ebben az évszázadban jelentek meg az első olyan felelősen gondolkodók, akik felvetették, hogy az emberi mohóságot, gonoszságot és tudatlanságot fel kellene számolni, mert az egész emberiség issza meg ennek a levét.

Így érkeztünk el úgy kb. 260.000 év vagy 1999 év után a XXI. századba.

Az ezred évet, a századot úgy léptük át, hogy a természeti egyensúlytalanságok kialakulása már bizonyított volt. A század és az ezredfordulón még fizetett tudósok azzal vigasztalták az emberiséget, hogy nincs semmi baj, mert csak pénz kérdése minden, mert ha működik a gazdaság, akkor van megoldás, mert a tudomány felül tud kerekedni a természetén (szerk. megjegyzés: ez még egyszer sem sikerült). Többször felmerült, hogy ezek az adminisztratív ranglistán előkelő helyen lévő tudósok ezt hogyan tudták lelkiismeretükkel összeegyeztetni. Mert ha tudták, hogy a rendelkezésre készült indokolatlanul optimista véleményekkel és megoldásokkal álltak elő akkor azt tisztességtelen magatartásnak tekinthetjük. Ha pedig a néha egészen esztelen javaslatokat és megoldásokat komolyan gondolták, akkor a tudásuk kérdőjelezhető meg. Kell egy harmadik tényezővel is számolni és ez nem más, mint a média hatalma. A tudományos ismeretterjesztés színvonala az elmúlt 50-60 évben folyamatosan hanyatlik.

Ilyen körülmények között léptük át a XX. század küszöbét és nem is olyan régen taposunk a XXI. század kissé göröngyös útját. Néhány hete arra ébredhettünk, hogy magunk mögött hagytuk a XXI. század első évtizedét. De milyen évtizedet.

A részletes elemzés elkészítése kiemelkedően fontos feladat, amit számos részjelentésben kell összefoglalni. Mindösszesen csak kiemelésként, az évtized kezdetére esett egy figyelemre méltó katasztrófa, amit mára már elfelejtettek, mert nem lehetett akut katasztrófa képsorokat készíteni róla. A bekövetkezett esemény utóéletével pedig minek foglalkozunk „ej, ráérünk arra még” felkiáltással.

Az évszázad és az évtized a B-15 névre keresztelt jéghegy leválásával kezdődött az Anktartison. A 11 ezer négyzetkilométeres hegy tíz évvel ezelőtt, 2000-ben vált le az ütközés helyszínétől kilencezer kilométerre fekvő Ross selfjégről. A levált mező további, kisebb darabjai még az

Antarktisz környékén úszkálnak, 2010 januárjában a B-15-F jelzésű darab már elhaladt a Neumayer állomás előtt.

Az évtizedet mivel zárhattuk: A mexikói Cancúnban november 29 óta egyeztettek az ENSZ Éghajlat változási Keretegyezménye (UNFCCC) részes feleinek 16. konferenciáján (COP16) arról, hogy miként folytatódjon a klímaváltozás elleni küzdelem 2012 után, amikor lejár a kérdést szabályozó egyetlen nemzetközi szerződés, a Kiotói Jegyzőkönyv. A megállapodást megfeszített éjszakai tárgyalások után helyi idő szerint szombat hajnalra sikerült tető alá hozni, döntöttek a Kiotói Jegyzőkönyv meghosszabbításáról, és egy új, többek között az Egyesült Államokat és a fejlődő országokat is kibocsátás-csökkenésre kötelező új keretegyezményről is. A cancúni „eredményeknek” két igen eltérő olvasata van. A tavalyi koppenhágai csúcstalálkozón kritikus állapotba kerültek a klímátárgyalások. Nemhogy haladás nem történt, de hajszal híján összeomlott az egész klímátárgyalás-sorozat. A mexikói tárgyalásokat pozitívan értékelők azt hangsúlyozzák, hogy „ehhez képest” most előrelépés történt. "Az volt a siker, hogy nem volt teljes bukás". Az évtizedek óta folytatott tárgyalások minden esetben papírmunkával és nyilatkozatokkal záródnak. Soha egyetlen egy kötelezettséget sem tartottak be, főleg a nagyhatalmak. A helyzet tekinthetjük kilátástalannak. A természeti egyensúly felborulását nem csak a széndioxid kibocsátás számlájára írhatjuk. Komoly vita alakult ki egy légkör kutatóval, aki azt mondta, hogy minden baj oka a széndioxid kibocsátás. Ezzel nagyon vitába nem lehet szállni, de nagyon jó lenne, ha csak ez az egy gond volna. A megoldásban viszont már éles ellentétek alakultak ki. A tudományos életbe az terjedt el, hogy a széndioxidot kössük meg. Az tudománytalannak tekintik, ha valaki emlékezteti a tudósokat arra, hogy talán vizsgáljuk meg a szén körforgását a természetbe és talán az erdőket óvjuk, és ne irtsuk. Inkább mindenféle technikai és kémiai megoldásokat keresnek. Sehol nem lehet hallani arról az egyszerű tényről a szén körforgásának megfelelően a növények a fotoszintézis révén oxigént adnak le a légkörnek. Tudósaink azt gondolják, hogy korlátlan mennyiségű oxigén áll rendelkezésünkre és az oxidációkkal megkötött oxigén csak úgy van, és marad elég, hogy ne fulladjunk meg.

Egyszerű megállapítások, amelyek valószínűleg nem térnek el a valóságtól:

A XX. században olyan mértékben károsította az emberiség a Föld természeti értékeit, amit a megelőző 1999 évben tett. Az új évezred és az évszázad első évtizedében az emberiség annyit károsította a Föld természeti értékeit, mint a teljes XX. században.

A PANNON-PALATINUS társaság és szerkesztőség felkér mindenkit, aki felelősséget érez Földünk, a Természet és az Emberiség sorsa iránt legyen segítségünkre, hogy minden részletre kiterjedően elkészüljön a XXI.század első évtizedének természeti változásait nyomon követő dokumentációk, tanulmányok, elemzések összefoglalója.

A PANNON-PALATINUS a szokásoktól eltérően a megtörtént események utóelemzésén túl, felvállalva a kritikákat, állásfoglalásokat is megfogalmaz úgy, hogy jövőbe mutató alternatívákat is készít.

A „PANNON-PALATINUS Jelentés 2000-2010” készítéséről folyamatos tájékoztatást adunk. Terveink szerint a 2011. évben két konzultációs megbeszélésre is sort kerít a szerkesztőség.

Pannon-Palatinus szerkesztő bizottság:

(szacsky)

2011. január 23.

Kiemelés korábbi írásokból:

„A Római Klub több mint negyven éve, a Palatinus Klub több mint négy éve mást sem mond, mint azt, hogy Földünk sorsa rossz irányba halad. A szerény, ám néha harsogó észrevételeket a társadalmak nem veszik figyelembe, sőt kifejezetten ellene tevékenykednek. Az észrevételeket, a valós tudományos elemzéseket igyekeznek elfedni, elhallgatni, sőt időnként kifejezetten ellene tenni.

A sokszor emlegetett politikai és gazdasági érdekek görcsösen ragaszkodnak hatalmukhoz és vagyonukhoz. Sajnálatos módon a tudományt is szolgálatukba állították. Pénzért vásárolnak tudósokat, akik mindig azt mondják, amit a fizetségért kérnek tőlük. Napjaink társadalmi rendszerében mindennek neve van, mint pl. a

fenntartható fejlődésnek, a megújuló energiáknak, sőt gazdaságnak, a tudományt működtető alamizsnáknak, amit pályázati rendszereknek neveznek.

Úgy tűnt, minden jól működik. Növekszik az emberiség létszáma, sok ember tudja a profitot kitermelni, intenzíven vágthatják az erdőket, termelhetik ki az olajmezőket, lehalásztatják a tengereket, a nem tetsző fajokat kiirthatják és – nem utolsó sorban – tudományosan háborúzhatnak. A torz gondolatok és azok rákényszerítése a természetre és az emberiségre csak a kivételezetteknek jó.

Minden esetben háttérbe szorul a FÖLDI ÉLET. Ez a csoda minden élőlénynek csak egyszer adatik meg. A világegyetemben minden élőlény csak nagyon rövid ideig élvezheti létét. Az élővilág természetes rendje háborítatlanul zajlana, ha a természet egyensúlyban volna. Az ember a tudatával – és sokszor pironkodva kell kimondani – a tudomány segítségével ezt a „paradicsomi” állapotot ipari zónákká, lakhatatlan területekké, gigavárosokká alakította át, ahol csak vegetál a teljes élővilág.

Nem baj, mondta az a néhány ember, politikailag és gazdaságilag megoldjuk azt, hogy „mi” jól éljünk. Létrehozunk (mondták) gazdasági nagyhatalmokat, birodalmakat, vezető fejlődő országokat, és filozófiákat készítünk arra, hogy egyes népeknek miért kell szegénynek lenniük, és miért kell nyomorban élniük. Ha valamely nemzet tiltakozni mer a diktátumok ellen, azt a hatalmasok „biztonságunk” érdekében katonai módszerekkel próbálták kiiktatni.

Minden rendben valónak tűnt az elmúlt évtizedekben, csak néhány szervezet próbálta mondani, hogy rossz irányba haladunk. A gőgös politikát és a kegyetlen gazdasági szakembereket ez nem zavarta, azt hitték, hogy a felszólalók is csak pénzt akarnak. Ezért a tévedésükért lehet, hogy nagy árat fizetnek, de sajnos az igazi árát már megfizette a természet és az élővilág.

Azt gondolták, ha kiirtják az esőerdőket, és az abból szerzett profitból minimális alamizsnát fizetnek a helyben lakóknak, akkor a probléma megoldódott.

Azt gondolták, ha élelmiszer-szerű termékeket adnak az embereknek (szigorú piaci szemlélettel), akkor betömték minden ember éhes száját, csak hogy ez az étel ehetetlen, rosszízű, és sok esetben új betegségeket szül, nem beszélve arról, hogy még ez sem jut mindenkinek.

Azt hitték, hogy a gazdasági csoda, az eszement „termék-előállítás” a fogyasztói társadalmi rend növelése korlátlanul bővíthető. Miközben tudott, hogy minden fogyasztói termék végső soron hulladék, azaz szemet.

Azt gondolták, hogy ha a szemetet gödrökbe temetik, vagy a tengerekbe dobják, akkor az nem látható, tehát nincs. A „bértudósok” sokat dolgoztak ezen a feladaton,

és azt mondhatjuk, eredménnyel, mert a vizuális feladatot megoldották. A szemét viszont maradt, és folyamatosan szennyezi a folyóinkat, tavainkat és életünket.

(idézet: Több mint hatmillió tonna szemét kerül évente a tengerekbe , Aggasztó méretű a csendes-óceáni szeméttakaró .)

Azt gondolták, elfedjük a károkat, mindent kivilágítunk, és ragyogni fog az egész Föld. Tudták és kiszámították, hogy az energiatermelés a lehető legnagyobb üzlet. A világegyetem értetlenül szemléli azt, hogy miért világítjuk az űrt. Miért áldozzuk fel utódaink földi tartalékait azért, hogy az energiatermelők haszna növekedjen azért, mert az éjszakai kihalt utcákat világítjuk. Mindezt gigantikus méretekben kivitelezve.

(idézet: Haldokló sötétség *Ahol az ember keltette fény behatol a természetbe, megváltoznak az élőlények mozgási, szaporodási, táplálkozási szokásai – az élet sok tekintetben alapjaiban rendül meg.*)

Azt gondolták, hogy tegyük üzletté az életet. Szomorúan kell mondani, hogy sikerült gonosz elképzeléseiket megvalósítani. Napjainkban üzlet a megszületés, a lét fenntartása, az étel, az ivóvíz, a lakhatás, az egészség fenntartása – és végül a halál is (azaz a temetkezés). Meggyőződésem szerint a politikusok és a pénzemberek

azon fáradoznak, hogy a levegőért hogyan lehetne pénzt szerezni. Egyes bértudósok lehet, hogy automata nyakelszorító gépen dolgoznak, amibe ha pénzt nem dobnak bele, akkor elszorítja a torkot (pontosabban: a larynxot = gégét, valamint a tracheát = légcsőt).

Azt gondolták, hogy ha a tudást és a tudósokat elválasztják a néptömegektől, akkor minden jónak a birtokába tudnak jutni. Szabályozzák a tudás továbbadását, és szelektálnak az emberek között. Kiválasztják azokat, akiket csak biológiai robotoknak szánnak, külön válogatják az érzelemmentes adminisztrátorokat, a pénzvilág munkásait, a fegyelmező és rendfenntartó egyedeket.

Azt gondolták, hogy az élet fenntartásához és az ideális „munkaerőpiac” megteremtéséhez speciális egészségügyi rendszert kellene fenntartani. Ez az elképzelés hamarosan kudarcba fulladt, mert a gazdasági guruk rájöttek, hogy a betegség az is üzlet. Tehát az egészség-fenntartás helyett a betegellátást helyezték előtérbe.

Ahhoz, hogy a betegségipar jól működjön, sok betegre van szükség, de ez egyben ellentmondásokat is eredményezett, mert a munkaerő- (rabszolga) piacon egészséges és erős emberekre van szükség. A betegségipar is csak ezekre a kiszolgáltatott emberekre építheti vagyonát.

Érthetetlen, hogy az un. foglalkozás-egészségügyben, aminek az lenne a fő célja, hogy a biológiai robotok munkaképességét megtartsák, miért beszélnek betegekről és beteg gyógyításról. Nem beszélve arról, hogy a betegségipar milyen lelki nyomást gyakorol az emberekre, és milyen praktikákkal tartja a rendszerében a befogott lelkeket.

Ez keveseknek túl nagy üzlet. Az orvostársadalom súlyos belső feszültségekkel küzd. Az orvosok az egészség- és betegségipar rosszul és méltatlanul kezelt kiszolgálóivá váltak. A belső feszültség egyre nő, mert vannak orvosok, akik az etikai rendből át-, átkacsingatnak, és mennek a varázslás és misztikum irányába, mert ott nagyon sok pénzt lehet keresni. Az egészségipar PR fogásainak eredményeképpen a tudatlan és megtévesztett tömegek, akik problémáit nem tudják orvosolni, a csodában bízva átáramolnak a szemfényvesztés világába.

Eljutottunk odáig, hogy napjaink társadalmát egyesek úgy kezelik, hogy vannak betegek és az őket kezelő orvosok. De hol vannak az egészségesek? Mennyi energiát fektetünk az egészség fenntartására? Vagy ez csak egy hiú ábránd? Igaza van annak, aki azt mondja (és én is ezt vallom), hogy hiába akarunk egészséget, ha a levegő szennyezett, az élelmiszer romlott- fertőzött-mérgező, és nem utolsó sorban „műanyag”, valamint egyre kevesebbek jutnak megfelelő ivóvízhez, fiziológiás folyadékhoz.

Láthatjuk, hogy a Római Klub, de a Palatinus Klub szerény észrevételei is csak pusztába kiáltott szavak voltak. Kis színesnek tekinti a média azokat a figyelmeztetéseket, amelyeket előrevetítettek a gondolkodók. Jellemzően a Palatinus írások is lekerültek az elektronikus oldalakról. Mára már csak a könyvformátum örökíti meg a korábbi írásokat, amelyek nem csak irományok, hanem egyben figyelmeztetések is.

A Palatinus írások nem megjósolták, hanem levezették azokat a folyamatokat, amelyeket napjainkban megélünk. A 2004–2008-ig megjelent tanulmányok nagy pontossággal valószínűsítették, hogy milyen események fognak beköszönni napjainkban.

Minimális érdeklődés mutatkozott akkor arra, hogy mi fog velünk történni. Mindenki abból indult ki, hogy csak okoskodásokról van szó.

A rideg realitások helyett a politika, a tőke és az adminisztratív valamint bértudomány összefogott, és folyamatosan eregették rózsaszín ködfelhőiket.

A természet világa nem olvas „impaktfaktoros” publikációkat. A természetvizsgálóknak, a természettudományok elhivatott kutatóinak sokszor ténszerű és kegyetlen leírásai nem kedveltek bizonyos körökben. Csakhogy ezek a folyamatok egyszer bekövetkeznek.

Ez történt most is. Az a zűrzavar, amit most tapasztalunk, nem véletlen. A politika és a tőke görcsösen kapaszkodik abba, hogy a teljes katasztrófától megóvják... – természetesen magukat. A zűrzavar lassan kezd hisztérikussá válni. Ebben semmi nem meglepő, a korábbi palatinusi írások ezt mind előrevetítették. A döntéshozók vagy tudatlanságból, vagy hozzá nem értésből egy álomvilágba ringatják magukat, igaz, az élet, folyamatosan rázza őket, de még nem ébredtek fel.

A Palatinus Klub háza táján eközben intenzív kutató és elemző munka folyik. Nem másról, mint arról, hogy mi lesz a természet és az emberiség sorsa a jövőben. Az körvonalazódik, hogy sorsunk egy bonyolult elágazáshoz érkezett.

Napjaink kaotikus állapotában számos bizonytalanság van, hogy melyik útra lépünk, ugyanis ha most kiválasztunk egy utat, onnan már nem tudunk visszatérni. A G8-ak (korábbi palatinuszi írás) Heiligedamban még magabiztosan próbálták a világot újra felosztani. Londonban ülésezett a G 20-ak tanácsa, igaz már pánikhangulatban. Megint csak a régi szólamokat vették elő, miszerint a gazdaság stabilitását és a pénzvilág mindenhatóságát kellene biztosítani. A résztvevő országok, birodalmak képviselői most szorongással mennek a megbeszélésre, mert saját házuk táján is nagy a baj.

Hazánk képviselő sajnálattal még jegyet sem tudnának venni egy ilyen megbeszélésre. A folyamatvizsgálatok és elemzések mind azt mutatják, hogy lassan évtizedek óta a lehető legrosszabb utat választották választott vezetőink.

A felvetéseket, hogy hogyan lenne célszerű bizonyos jobbító, országos feladatokat ellátni, sorra lesöpörték az asztról. Elkövették a legnagyobb hibát is, mert közgazdászokra és bankárookra bízta az életünket. Sok mindent lehet mondani, de egyben mindenki egyetérthet: a pénzvilág vitte csódbba a nemzeteket. A korábbi palatinuszi írások azt javasolták, hogy a természet világát és a pénz világát szét kell választani.

Sajnálatosan a pénz világa a természet világát fosztotta ki. Az nem baj, ha egy bank páncelesterme üres, de az nagy baj, ha a terménytárak, az élelmiszerraktárak, a vízbázisok... – és sorolhatnánk a létünk alapját szolgáló rendszereket – ürülnek ki.

A palatinuszi gondolkodás szerint két nagy és fő fogalom és annak módozata akadályozza és befolyásolhatja jövőnket.

– A XXI. századnak nincs megfelelő társadalmi rendje. (Napjaink társadalmi rendjei a feudalizmus, kapitalizmus, szocializmus, kommunizmus és ezek zagyva keverékei, idejüket múlták. Gondolkozni kellene, hogy lassan 6,7 milliárd ember életét és Földünk természetét, élővilágát milyen irányítói rendszerben lehetne működtetni)

– A „fenntartható fejlődés” illúziója lassan kezd összeomlani. A Palatinus Klub megfogalmazása szerint igyekeznünk kellene a „fenntartható egyensúly” felé vinni életünket, de sajnos már ettől is nagyon messze vagyunk.

Mivel kellene kezdeni: első feladat az volna, hogy tudatosuljon mindenkiben, hogy az természeti egyensúly alapja az „**Elemek körforgása a természetben**”. Egyre több tudós foglalkozik azzal, hogy értelmezze a természet „körforgását” és lehetőséget találjon arra, hogy a „megújuló” természeti folyamatok irányába terelje az emberi cselekvéseket. A szándék nemes és jövőbe mutató.”

www.pannonpalatinus.hu